

# Listopad

Wszystkich Świętych Wacisława Ruperta  
św. Austremoniusza bpa Clermont (+ 300)  
św. Benigna kpł. m. (+ poł. II w.)  
śwśw. Curenii i Juliany, mm. (+ pocz. II w.)  
śwśw. Jana bpa, Jakuba kpł., mm. (+ 344)  
św. Licyniusza bpa (+ ok. 606)  
św. Marcelego bpa (+ IV w.)  
św. Marii m. (+ pocz. II w.)  
bł. Rajnera z Arezzo zk. (+ 1304)  
bł. Rupera Mayera (+ 1937)  
św. Seweryna mn. (+ VI w.)  
św. Wigora bpa (+ VI w.)



Raj - mal. Giusto de Menabui

"Święci są jak grupy drzew. Każde z nich przynosi inne owoce, ale czerpie wodę z tego samego źródła. Uczynki jednego świętego różnią się od uczynków innego, ale we wszystkich nich działa ten sam Duch" - pisał Jan Karzeł, mąż, który sam został świętym. Oby i ten, który czyta te słowa, był zawsze cały dla Boga. Czcząc dzisiaj świętych Pańskich, nie zapominajmy, że Bóg chce, aby każdy z nas był święty.

## 2 Listopad

Malachiasza Bogdana Tobiasza Bożydara Rajmunda Ambrożego  
śwśw. Acyndyna, Pegazjusza, Aftoniusza, Elpidifora, Anempodista, mm. (+ ok. 350)  
św. Ambrożego op. (+ 521)  
św. Eustochii m. (+ poł. IV w.)  
św. Jerzego bpa w Vienne (+ ok. 670)  
śwśw. Karteriusza, Styriaka, Tobiasza, Eudoksjusza, Agapiusa, mm. (+ IV w.)  
bł. Małgorzaty księżnej d'Alencon zk. (+ 1521)  
św. Marcjana bpa Kyros (+ ok. 381)  
św. Teodota bpa Laodycei (+ IV w.)  
św. Wiktoryna bpa m. (+ III w.)



**Św. Malachiasz, biskup, kardynał (1094-1148).** Urodził się w Armagh (Irlandia). Ojciec był lektorem w szkole klasztornej. Malachiasz otrzymał święcenia kapłańskie w 1119 roku. W cztery lata później został biskupem w Connor, a następnie w Down. Prowadził życie ascety. Kiedy Malachiasz był w Rzymie, Innocenty II mianował go swoim legatem na Irlandię. Podczas podróży zatrzymał się w Clairvaux, gdzie zaprzyjaźnił się ze św. Bernardem. W Irlandii, ewangelizując swą ojczyznę, założył liczne klasztory. W czasie następnej wyprawy na kontynent zmarł w Clairvaux. Św. Bernard nazywał Malachiasza "biskupem-prorokiem". Być może powaga Świętego zaważyła na tym, że Malachiaszowi zaczęto przypisywać przepowiednię o papieżach i ich pontyfikatach, którą odnaleziono dopiero w 1595 roku. Kanonizował go Klemens III (1190).

## 3 Listopad

Marcina Sylwii Chwalisława Huberta Bogumiła Ruperta  
Św. Marcina De Porres, zakonnika (*WD*)  
św. Domnusa bpa (+ ok. 538)  
śwśw. Germana, Teofila, Cezarego, Witalisa, mm. (+ II/III w.)  
św. Hermengaudiusa bpa (+ 1035)  
św. Huberta bpa (+ 727)  
św. Kwartusa (+ I w.)  
św. Piotra Franciszka Néron kpł. m. (+ 1860)  
św. Pirmina bpa w Meaux (+ ok. 755)  
św. Sylwii (+ ok. 594) - matki św. Grzegorza Wielkiego  
bł. Szymona zk. (+ ok. 1329)  
św. Wenefrydy dz. m. (+ VII w.)



**Św. Marcin de Porres** urodził się 9 grudnia 1569 roku w Limie. Był nieślubnym dzieckiem Mulatki Anny Valasquez i hiszpańskiego szlachcica Juana de Porres - późniejszego gubernatora Panamy Marcin przerwał studia medyczne i pracował jako felczer-balwierz. Mimo sprzeciwu ojca wstąpił do dominikanów gdzie do końca życia jako brat zakonny prowadził infirmerię (szpitalik zakonny). Opiekował się tam nie tylko chorymi zakonnikami, ale wszystkimi, którzy przychodzili, niezależnie od ich pozycji społecznej i koloru skóry Dobroć okazywana chorym, opuszczonym, nieszczęśliwym uczyniła z niego żywą legendę. Spędzał wiele czasu, zwłaszcza w nocy na modlitwie i surowej pokucie. Miał szczególne nabożeństwo do Chrystusa w Najświętszym Sakramencie. Otrzymał od Boga wiele łask, między innymi dar czytania w ludzkich sercach i sumieniach. Mystyk.

Zmarł 3 listopada 1639 roku.

Beatyfikował go Grzegorz XVI (1837), kanonizował Jan XXIII (1962).

Patron fryzjerów pielęgniarek, robotników szkół i telewizji w Peru.

W IKONOGRAFII św. Marcin przedstawiany jest w habitie dominikańskim.

Jego atrybuty to: anioł trzymający bicz i łańcuch, koszyk chleba, a obok mysz, krzyż, różaniec.

## 4 Listopad

Karola Olgierda Emeryka Mściwoja Feliksa

Św. Karola Boromeusza, biskupa (*WO*)

śwśw. Agrykoli i Witalisa, mm. (+ 304)

św. Amancjusza bpa (+ V w.)

św. Emeryka królewicza (+ 1031)

bł. Franciszki Amboise księżnej i zk. (+ 1485)

bł. Heleny Enselmini zk. (+ 1230)

św. Joannicjusza op. (+ 846)

św. Modesty dz. (+ ok. 659)

św. Pieriusa kpl. (+ IV w.)



Sw. Karol Boromeusz  
witraż z XIX w. Oxford

**Św. Karol Boromeusz** urodził się na zamku Arona w 1538 roku jako syn arystokratycznego rodu. Studia ukończył na uniwersytecie w Pawii, uzyskując doktorat obojga praw (1559). Znałca sztuki. Grał pięknie na wiolonczeli. W 23 roku życia mianowany kardynałem i arcybiskupem Mediolanu. Świecenia kapłańskie i biskupie przyjął dopiero dwa lata później. Po niespodziewanej śmierci brata, która była dla niego duchowym wstrząsem, podjął życie pełne pobożności i ascezy. Współpracując ze swoim wujem, papieżem Piusem IV doprowadził do końca Sobór Trydencki. Uchwały tego soboru wprowadził w swej diecezji. Założył pierwsze seminarium duchowne. Hojny dla ubogich, żył ubogo. Podczas zarazy w Mediolanie (1576) niósł pomoc chorym, oddał wszystko, nawet własne łóżko.

Zmarł 3 listopada 1584 roku. Pozostawił po sobie dorobek pisarski.

Beatyfikowany w 1602 roku, kanonizowany w 1610.

Patron boromeuszek, diecezji w Lugano i Bazylei, uniwersytetu w Salzburgu. bibliotekarzy instytucji wiedzy katechetycznej, proboszczów profesorów seminarium.

W IKONOGRAFII św. Karol Boromeusz przedstawiany jest w stroju kardynalskim.

Jego atrybutami są: bicz, czaszka, gołąb, kapelusz kardynalski, krucyfiks. postronek na szyi, który nosił podczas procesji pokutnych.

## 5 Listopad

Elżbiety Zachariasza Sławomira Dominika Floriana Geralda  
Św. Zachariasza (+ I w.), Kapłan "z oddziału Abiasza"  
Św. Elżbiety (+ I w.) żona Zachariasza i matka Jana Chrzciciela  
św. Dominika Mau m. (+ 1862)  
śwśw. Domnina, Teotyima, Filoteusza, Sylwiana, mm. (+ 307)  
św. Fibicjusa op. bpa (+ VI w.)  
św. Geralda bpa (+ 1122)  
bł. Gomidiasa Keumurdżiana m. (+ 1707)  
św. Letusa kpł. (+ ok. 875)  
św. Magnusa bpa (+ ok. 550)

**Św. Zachariasz (+ I w.).** Kapłan "z oddziału Abiasza". Ojciec Jana Chrzciciela (Łk 1,5-25,59-79). Sprawiedliwy mąż żyjący ze swoją żoną Elżbietą w bezdzietnym małżeństwie. Kiedy, wyznaczony przez losowanie, składał w świątyni ofiarę kadzenia, ukazał mu się anioł i przepowiedział, że jego żona urodzi syna, któremu ma nadać imię Jan. Z powodu niedowierzania został porażony niemotą. Odzyskał mowę dopiero przy obrzezaniu syna, kiedy napisał na tabliczce jego imię Jan. Ewangelia św. Łukasza wkłada w jego usta hymn "Benedictus", który wskazuje na posłannictwo Jana Chrzciciela. Po narodzeniu Jana Chrzciciela ani Pismo Święte, ani tradycja nie podają o jego rodzicach żadnych informacji.



**Św. Elżbieta (+ I w).** Żona Zachariasza i matka Jana Chrzciciela (Łk 1,5-80). Według Ewangelii św. Łukasza pochodziła z rodu Arona. Uchodząca za bezpłodną, mimo podeszłego wieku urodziła syna. Jej brzemiennosc - przedstawiona w kontekście zwiastowania NMP - miała być dowodem, "że dla Boga nie ma nic niemożliwego". Maryja odwiedziła spokrewnioną z nią Elżbietę, która za natchnieniem Ducha Świętego poznała w niej Matkę Boga i powitała ją słowami: "Błogosławiona jesteś między niewiastami i błogosławiony owoc żywota Twojego." Maryja pozostała przy Elżbiecie aż do jej rozwiązania.  
Św. Elżbieta jest patronką matek, żon, położnych.

W IKONOGRAFII św. Zachariasz, podobnie jak św. Elżbieta, występują w cyklach poświęconych Janowi Chrzcicielowi. Atrybutami św. Zachariasza są: gałązka oliwna w ręce, imię Jan; czasami bywa przedstawiany na ośle jako zapowiedź Chrystusa triumfującego w Niedzielę Palmową. Św. Elżbieta ukazywana jest często w scenie nawiedzenia NMP lub tuż po urodzeniu św. Jana. Rzadko występuje osobno.

## 6 Listopad

Kalinika Leonarda Feliksa Ziemowita Jacka Melaniasza Sewera Krystyny Lenarta

Św. Kalinika, męczennika (+ 638)  
św. Feliksa m. (+ III/IV w.)  
św. Feliksa mn. (+ VI w.)  
błbł. Hieronima Hermosilla, Walentego Berrio-Ochoa, bpów, mm. (+ 1861)  
bł. Krystyny (+ 1312)  
św. Leonarda z Limoges eremity (+ pocz. XI w.)  
św. Melaniasza bpa (+ 540)  
bł. Nuna zk. (+ 1431)  
św. Winoka op.(+ ok. 715)

**Św. Kalinik, męczennik (+638).** Według "Martyrologium rzymskiego" po bitwie pod Yarmouk panowanie bizantyjskie w Syrii i Palestynie zostało złamane. Saraceni w lecie 637 roku opanowali Gazę. Dowódca arabski Amr kazał przyprowadzić broniących ją żołnierzy Od Kalinika i jego 10 towarzyszy zażądał, aby wyrzekli się wiary. Gdy odmówili, zostali uwięzieni. Wycierpieli wiele. Potem przywieziono ich do Jerozolimy i stracono u bram miasta.

## 7 Listopad

Willibrorda Florencjusza Antoniego Zytomira Engelberta Florentyny Kaliny Ernesta Karyny Wincentego

Św. Willibrorda, biskupa (658 - 739)  
bł. Achillesa bpa (+ 312)  
bł. Antoniego Baldinucci kpł. (+ 1717)  
św. Engelberta bpa m. (+ 1225)  
św. Florencjusza bpa (+ ok. 600)  
św. Herkulana bpa m. (+ ok. 549)  
śwśw. Hierona, Nikandra, Hezychiusza, mm. (+ III w.)  
śwśw. Melazypa, Antoniego, Karyny, mm. (+ IV w.)  
bł. Piotra z Ruffii m. (+ 1365)  
św. Prodocyma bpa Padwy (+ III w.)  
św. Rufusa bpa (+ IV w.)  
bł. Wincentego Grossi kpł. (+ 1917)



**Św. Willibrord, biskup (658-739).** Urodził się w Northumbrii. Jego ojciec Wilgilis po śmierci małżonki udał się na pustelnię i tam zamieszkał z kilku towarzyszami. Willibrord został mnichem, wstąpił do opactwa w Ripon.

Stamtąd udał się do Irlandii, a potem już jako kapłan popłynął do Fryzji (Holandia), gdzie podjął pracę misyjną. Król Franków, Pepin II, wydelegował go do Rzymu w celu uzyskania kościelnych uprawnień na ten teren misyjny. Podczas drugiej podróży do Rzymu Willibrord otrzymał sakrę biskupią i paliusz arcybiskupa misyjnego (695). Po powrocie zamieszkał w Utrechcie, gdzie wybudował katedrę oraz założył szkołę katedralną. Był fundatorem klasztorów w Esternacht i Limburgu. Jest patronem diecezji w Utrechcie, Haarlem, Niderlandów, Luksemburga.

W IKONOGRAFII św. Willibrord przedstawiany jest w stroju biskupim. Jego atrybuty: beczka, mitra, pastorał, dziecko na księdze, model kościoła.

## 8 Listopad

Godfryda Seweryna Bogdana Klaudiusza Wiktora Sędziwoja Jana Adeodata Hadriana

Św. Godfryda z Amiens, biskupa (1005 - 1115)

św. Adeodata pp. (+ 618)

Świętych Czterech Koronowanych, mm. (+ 306)

bł. Jana Dunsza Szkota (+1308)

śśw. Józefa Nghi, Pawła Ngan, Marcina Thinh, Marcina Tho, Jana Cou, mm. (+ 1840)

św. Klarusa kpł. (+ ok. 369)

śśw. Klaudiusza, Nikostrata, Symforiana, Kastoriusza, Symplicjusza, mm. (+ 306)

św. Maura bpa (+ IV/V w.),

śśw. Sewera, Seweriana, Korpofora, Wiktoryna, mm. (+ IV w.)

św. Willehada bpa (+ 789)



**Św. Godfryd z Amiens, biskup (1065- 1115).** Mając 25 lat otrzymał święcenia kapłańskie. Wkrótce potem został opatem w Nogent-sous-Coucy, gdzie odnowił życie zakonne. W 1104 roku mianowano go biskupem w Amiens. Ponieważ popierał stanowisko mieszczan, pragnących uzyskać większą wolność, był zmuszony do opuszczenia swojej stolicy. Schronił się w Chartreuse - Wielkiej Kartuzji, podejmując życie mnicha. Synod w Beauvais nakazał mu powrót do diecezji. Niedługo po ponownym objęciu diecezji zmarł w Soissons, gdzie go pochowano.

## 9 Listopad

Elżbiety Teodora Ursyna Gracji Aleksandra Ludwika Joanny

Bł. Elżbiety od Trójcy Przenajświętszej

św. Agrypina bpa (+ III w.)

św. Benigny bpa (+ 467)

bł. Joanny zk. (+ 1307)

bł. Ludwika Morbioli (+ 1485)

św. Orestesa m. (+ III/IV w.)

śwśw. Sopatry cesarzówny i Eustolii (+ VI/VII w.)

św. Teodora żołnierza m. (+ IV w.)



**Bł. Elżbieta od Trójcy Przenajświętszej.** Elżbieta Catez urodziła się 18 lipca 1880 roku w Avor niedaleko Bourges, gdzie stacjonował oddział, w którym jej ojciec był kapitanem. Kiedy miała 7 lat, ojciec zmarł. Matka wychowywała ją dość surowo. o jej życiu zadecydowały fakty związane z przygotowaniem się do pierwszej Komunii św. Elżbieta potwierdzała wielokrotnie, że dzień ten był dla niej decydujący Jako kilkunastoletnia dziewczyna doświadczała pierwszych łask mistycznych. Była piękna, radosna i naturalna w sposobie bycia, budziła ogólną sympatię. Jej pragnienia wstąpienia do klasztoru spotykały się ze zdecydowanym i stałym



sprzeciwem matki. Dopiero kiedy Elżbieta skończyła 21 lat, wyraziła powściągliwą zgodę. W ciągu pięciu lat pracy, modlitwy, głębokiego cierpienia wspięła się na szczyty duchowe. Jej zakonne imię "Od Trójcy Przenajświętszej" stało się programem jej życia, a także drogą, na której odkryła Boga Trójjedynego. Ostatnie miesiące przyniosły jej ciężką chorobę, którą przeżyła jako wstępowanie przez krzyż ku Bogu. Zmarła w marcu 1906 roku. Pozostawiła po sobie pisma mistyczne. Beatyfikował ją Jan Paweł II w 1984 roku.

## 10 Listopad

Leona Ludomira Ludomierza Andrzeja Aida  
Św. Leona Wielkiego, Papieża i Doktora Kościoła (WO)  
*W diecezji łowickiej - (WD)*  
Św. Marcina z Tours, biskupa *W diecezji łowickiej - (WD)*  
św. Aida bpa (+ 589)  
św. Andrzeja Avellino kpl. (+ 1608)  
śwśw. Demetriusza bpa, Aniana dk., Eustozjusza, mm. (+ ok. 260)  
św. Justa bpa (+ ok. 627)  
św. Monitora bpa (+ V w.)  
św. Probusa bpa (+ IV/V w.)  
śwśw. Tryfenny i Tryfozy (+ I w.)



**Św. Leon Wielki, papież**, urodził się około 400 roku w Tuscji. Papież Celestyn I mianował go archidiakonem. Kiedy przebywał jako legat w Galii, został obrany papieżem (440). Jego pontyfikat przypadł na czasy licznych sporów teologicznych i zamieszania pośród hierarchii kościelnej. Musiał zwalczać liczne herezje oraz tendencje odśrodkowe, podejmowane przez episkopaty Afryki Północnej, Galii. Poprzez swoich legatów brał udział na soborze w Chelcedonie (451). Przeprowadził uznanie prymatu stolicy Piotrowej zarówno przez cesarza zachodniego Walentyniana III, jak i przez Konstantynopol. Bronił Italię i Rzym przed najazdami barbarzyńców. Wyjechał naprzeciw Attyli, króla Hunów i jego wojskom, wstrzymał ich marsz i skłonił do odwrotu (452). W trzy lata później podjął pertraktacje ze stojącym u bram Rzymu Genzerykiem, królem Wandalów. Niestety król nie dotrzymał umowy i złupił Wieczne Miasto. Papież był obrońcą kultury zachodniej. Zmarł 10 listopada 461 roku. Zachowało się po nim 200 listów i 100 mów wygłoszonych do Rzymian podczas różnych świąt. Pozwalają one poznać wiedzę teologiczną papieża oraz ówczesne życie liturgiczne. Pochowany w bazylice św. Piotra na Watykanie. W roku 1754 Benedykt XIV ogłosił go doktorem Kościoła. Patron muzyków i śpiewaków.

W IKONOGRAFII św. Leon Wielki przedstawiany jest w szatach papieskich i w tiarze, czasami w szatach liturgicznych ryty wschodniego lub jako papież piszący. Jego atrybutami są: księga, kielich oraz orszak z półksiężycem, któremu zastępuje drogę.

## 11 Listopad

Marcina Teodora Felicjana Bartłomieja Jana  
Św. Marcina z Tours, biskupa (WO)  
Św. WIKTORII, DZIEWICY I MĘCZENNICY  
*W diecezji łowickiej głównej patronki diecezji - (UROCZYŚĆ)*

św. Bartłomieja op. (+ 1055)  
św. Jana Jałmużnika bpa (+ 619)  
św. Mennasa ps. (+ ok. 580)  
św. Mennasa żołnierza m. (+ III/IV w.)  
św. Teodora Studyty op. (+ 826), św. Werana bpa (+ V w.)



**Św. Marcin z Tours** urodził się w 316/317? roku w Sabarii (Szombathely?) - na terenie dzisiejszych Węgier. Ojciec był trybunem wojskowym. Uczył się w Ticinium (Pawia). Mając 15 lat wstąpił do armii Konstancjusza II. Żebrakowi proszącemu o jałmużnę u bram miasta Amiens oddał połowę swej opończy. Następną noc ukazał mu się Chrystus odziany w ten płaszcz. Pod wpływem tego wydarzenia przyjął chrzest i opuścił wojsko (356). Miał wtedy 18 lat. Odwiedził swoich rodziców których doprowadził do chrześcijaństwa. Następnie udał się do św. Hilarego, biskupa Poitiers, stając się jego uczniem. Po pewnym czasie osiadł jako pustelnik na wysepce Gallinaria w pobliżu Geny. W 361 roku założył pierwszy klasztor w Galii - w Ligugé. Dziesięć lat później, mimo jego sprzeciwu, lud wybrał go biskupem Tours. Św. Marcin jako pasterz diecezji prowadził nadal surowe życie mnisze, budząc sprzeciw okolicznych biskupów. Klasztory które zakładał, łączyły koncepcję życia mniszego z pracą misyjną. Sam odbył wiele wypraw misyjnych.

Zmarł 8 listopada 397 roku w Candes podczas podróży duszpasterskiej. Jego ciało sprowadzono Loarą do Tours i pochowano 11 listopada. Jako pierwszy wyznawca - nie męczennik - zaczął odbierać cześć świętego w Kościele Zachodnim. Relikwie spoczywają w bazylice wzniesionej ku czci Świętego.

Jest patronem Francji, królewskiego rodu Merowingów diecezji w Eisenstadt, Mainz, Rotterburga, Amiens. dzieci, hotelarzy jeźdźców kawalerii, kapeluszników kowali, krawców młynarzy tkaczy podróżników więźniów właścicieli winnic, żebraków żołnierzy.

W IKONOGRAFII przedstawiany jest św. Marcin w stroju biskupa lub jako żołnierz oddający płaszcz żebrakowi.

Jego atrybutami są: dzban, gęś na księdze, gęś u jego stóp, koń, księga, model kościoła, dwa psy lub żebrak u jego stóp.

## 12 Listopad

Jozafata Renaty Witoda Czcibora Emiliana

Św. Jozafata, Biskupa i Męczennika (WO)

W diecezji siedleckiej - patrona diecezji (WO)

śwśw. Aureliusza bpa, Publiusza bpa, mm. (+ II/III w.)

św. Diego (+ 1463)

św. Emiliana de la Cogolla mn. (+ 574)

bł. Gabriela Ferretti kpł. (+ 1456)

bł. Jana "Della Pace" zk. (+ 1332)

św. Kuniberta bpa Kolonii (+ 660)

św. Lebuina kpł. (+ 785)

św. Nila op. (+ V w.)



Św. Jozafat Kuncewicz  
obraz z XIX w.  
Warszawa cerkiew Bazylianów

**Jan Kuncewicz** urodził się w 1580 roku we Włodzimierzu Wołyńskim. Pochodził z rodziny mieszczańskiej. Wysłany do Wilna, aby przysposobił się do zawodu kupieckiego, zetknął się tam ze sprawą unii. W 1604 roku przyjął habit bazylikański oraz imię Jozafat. W pięć lat później po studiach teologicznych został kapłanem. W wieku 38 lat został arcybiskupem unickim w Połocku, gdzie podjął pracę bardziej misjonarza niż pasterza. Będąc biskupem nadal prowadził życie skromne i surowe. Swoje jednoizbowe mieszkanie dzielił z bezdomnym. Jego działalność budziła niezadowolenie przeciwników unii z Kościołem Rzymskim. Po powrocie z sejmku w Warszawie (1621) doszło nawet do zamieszek i tumultów prawosławnej ludności. Kiedy wyszedł do tłumu demonstrującego przed jego mieszkaniem w Witebsku 12 listopada 1623 roku, został napadnięty i zabity. Sponiewierane ciało Świętego utopiono w Dźwinie.

Arcybiskup Jozafat został beatyfikowany w 1643 roku. Kanonizowany w 1867 roku.

Jest patronem diecezji siedleckiej, drohiczyńskiej, zakonu bazylianów Rusi, Litwy Wilna. Jego relikwie odbyły tułaczą i długą drogę. W związku z rozszerzającym się wpływem prawosławia na terenach wschodnich Królestwa Polskiego były one składane w miastach Białorusi, na Litwie, w Polsce. W 1667 roku powróciły do Połocka. W 1706 roku z obawy przed profanacją umieszczono je w kaplicy zamku Radziwiłłów w Białej Podlaskiej. Po kanonizacji Świętego carat zażądał, aby je ukryto w podziemiu kościoła bazylianów. W 1916 roku przewieziono je do kościoła bazylianów św. Barbary w Wiedniu. Od 1949 roku spoczywają w bazylice św. Piotra na Watykanie.

W IKONOGRAFII św. Jozafat Kuncewicz przedstawiany jest w stroju biskupim rytu wschodniego. Jego atrybutem jest topór.

## 13 Listopad

Benedykta Jana Mateusza Izaaka Kaliksta Mikołaja Alojzego Kryspina

Św. Św. Benedykta, Jana, Mateusza, Izaaka i Krystyna, Pierwszych Męczenników Polski (*WO*)

*W diecezji gorzowskiej - patronów diecezji (Święto)*

bł. Alojzego Versiglia bpa (+ 1930)

św. Antonina, Zebinasa, Germana, Ennaty, mm. (+ 308)

św. Arkadiusza, Paschazego, Probusa, Eutychniana, mm. (+ 437)

bł. Augustyny Pietreniani (+ 1894)

św. Brycjusza bpa (+ 444)

św. Dydaka zk. (+ 1463)

św. Eugeniusza bpa w Toledo (+ 657)

św. Homobona (+ 1197)

bł. Kaliksta Caravario kpl. m. (+ 1930)

św. Mikołaja I pp. (+ 867)

św. Mitriusa m. (+ ok. 300)  
śwśw. Walentego, Solutora, Wiktora, mm. (+ III/IV w.)



**Święci Benedykt, Jan, Mateusz, Izaak, Krystyn, męczennicy (+1003).** Benedykt (ur. 970) pochodził z Benewentu. Był benedyktynem. Potem pustelnikiem. Po pewnym czasie przyłączył się do św. Romualda. Jan (ur. 940) pochodził z rodziny patrycjuszów weneckich. Z dożą Piotrem I Orseolo potajemnie opuścił Wenecję, udając się do opactwa benedyktyńskiego w Cusan koło Perpignan. Była to jedna z sensacji średniowiecza. Tam pędzili życie pustelnicze. Po pewnym czasie opuścili opactwo. Jan udał się do św. Romualda, tam zaprzyjaźnił się z Benedyktem. Obaj przez pewien czas byli eremitami. Zapewne na prośbę Brunona z Kwerfurtu zdecydowali się na wyjazd do Polski. Po przybyciu na dwór Bolesława Chrobrego i założeniu pustelni na terenie, który im podarował (osiedlili się na terenie dzisiejszego Wojciechowa pod Międzyrzeczem), dołączyli do nich Polacy możnego rodu: rodzeni bracia Mateusz i Izaak - nowicjusze, oraz Krystyn - klasztorny sługa. W nocy z 10 na 11 listopada 1003 roku zostali napadnięci przez zbójców i wymordowani. "Żywot pięciu braci męczenników" napisał wkrótce potem Bruno z Kwerfurtu (1006). Są to pierwsi męczennicy polscy wyniesieni na ołtarze. W poczet świętych wpisał ich Jan XVIII. Patronują diecezji gorzowskiej. W archidiecezji poznańskiej i wrocławskiej ich pamiątkę obchodzi się jako święto.

W IKONOGRAFII Pięciu Braci Męczenników przedstawianych jest w białych habitach kamedulskich. Atrybutem jest koło tortury.

## 14 Listopad

Mikołaja Stefana Serafina Rogera Judyty Emila Hipacego Wawrzyńca Andrzeja Wenerandy

Bł. Marii Luizy Merkert, dziewicy

*W diecezji opolskiej (WO)*

*W archidiecezjach katowickiej i wrocławskiej (WD)*

Św. Mikołaja Tavelič

św. Hipacego bpa (+ IV w.)

bł. Jana Licci zk. (+ 1511)

św. Jukunda bpa (+ VI w.)

śwśw. Klementyna, Teodota, Filomena, mm. (+ ok. II w.)

św. Serapiona bpa Aleksandrii (+ 251)

bł. Serapiona zk. m. (+ 1240)

bł. Stefana Teodora Cuénot bpa m. (+ 1861)

św. Wawrzyńca bpa Dublina (+ 1180)



**Św. Mikołaj Tavelič.** Według "Martyrologium rzymskiego" pochodził z dalmatyńskiego Sibenika. Był franciszkaninem. Pracował jako duszpasterz w Bośni. Wysłany do Ziemi Świętej działał tam przez dłuższy czas. Zginął wraz z trzema towarzyszami święty mieczem w 1391 roku. Męczenników kanonizował Paweł VI (1970).

## 15 Listopad

Alberta Idalii Leopolda Dydaka Wojciecha  
Św. Alberta Wielkiego biskupa i doktora Kościoła (*WD*)  
św. Abiba dk. m (+ 322)  
śwśw. Guriasa i Samonasa, mm. (+ 306)  
św. Józefa Pignatelli kpł. zk. (+ 1811)  
św. Leopolda margrabiego (+ 1136)  
św. Mahuta bpa w Aleth (+ ok. 640)

**Św. Albert Wielki, biskup, doktor Kościoła.** Urodził się około 1200 roku w rodzie rycerskim w Szwabii.



Podczas studiów w Padwie wstąpił do dominikanów. Po przyjęciu święceń kapłańskich (1223) nauczał w Kolonii, Hildesheimie, Fryburgu, Ratzbonie, Strasburgu. Wykładał na uniwersytecie w Paryżu. Mistrz św. Tomasza z Akwinu. W 1254 roku został prowincjałem na terenie Niemiec. W roku 1260 mianowany biskupem Ratzbony. Przyczynił się do odnowy tej zaniedbanej diecezji. W dwa lata później zrezygnował z funkcji rządcy diecezji. W latach następnych spełniał niektóre poruczenia papieskie - zwłaszcza mediacyjne. Brał także udział w głoszeniu krucjaty na terenie Niemiec i Czech. Uczestniczył w soborze powszechnym w Lyonie (1274). Św. Albert był jednym z największych umysłów chrześcijańskiego średniowiecza. Przedmiotem jego naukowych zainteresowań były niemal wszystkie dziedziny ówczesnej wiedzy. Jednocześnie posiadał umiejętność łączenia wiedzy z dobrocią, dlatego był nazywany "doktorem powszechnym" i "sumą dobroci". Zmarł 15 listopada 1280 roku w Kolonii, gdzie go pochowano. Beatyfikowany przez Grzegorza XV w 1438 roku.

Kanonizował go i ogłosił doktorem Kościoła Pius XI (1931). Patron górników, studiujących nauki przyrodnicze, uczonych.

W IKONOGRAFII św. Albert przedstawiany jest w habicie dominikańskim, czasami w mitrze lub jako profesor. Jego atrybutami są: księga, krzyż, lilia jako symbol wiernej duszy, mitra, ptasie pióro.

## 16 Listopad

Gertrudy Edmunda Małgorzaty

Św. Małgorzaty Szkockiej (*WD*)

Św. Gertrudy, Dziewicy, Zakonnicy (*WD*)

Rocznica poświęcenia rzymskich bazylik św. Piotra i Pawła, apostołów (*WD*)

ROZNIKA POŚWIĘCENIA KOŚCIOŁA METROPOLITALNEGO WE WROCŁAWIU

*W archidiecezji wrocławskiej (Święto)*

ROZNIKA POŚWIĘCENIA KOŚCIOŁA KATEDRALNEGO W OPOLU

*W diecezji opolskiej (Święto)*

św. Agnieszki z Asyżu dz. zk. (+ 1253)

św. Edmunda bpa (+ 1240)

św. Euchariusza bpa (+ 449)

bł. Łucji z Narni dz. (+ 1544)

św. Małgorzaty Szkockiej, królowej (+ 1093)

św. Otmara op. (+ 759)



**Św. Gertruda Wielka** urodziła się w 1256 roku w Turynii. Gdy miała 5 lat, powierzono ją ówczesnym zwyczajem na wychowanie benedyktynek w Helfta. Spędziła tam całe życie. Najpierw jako uczennica, zdobywając solidne wykształcenie humanistyczne i teologiczne, później jako mniszka. Jest jedną z największych mistyczek chrześcijaństwa. Jej zjednoczenie z Bogiem skupiło się na tajemnicy miłości Serca Jezusowego. Swoje modlitwy i objawienia zapisała w pismach, które po niej pozostały.

Umarła 13/17? listopada 1302 roku.

Jest patronką Ameryki Południowej. Kult Świętej rozciągnął na cały Kościół Klemens XII na prośbę króla polskiego Augusta II Sasa w 1732 roku.

W IKONOGRAFII św. Gertruda przedstawiana jest w stroju opatki, z krzyżem w ręku.

## 17 Listopad

Elżbiety Salomei Grzegorza Hugona

Św. Elżbiety Węgierskiej, Zakonnicy (*WO*)

śwśw. Acisklusa i Wiktorii, mm, (+ 400)

śwśw. Alfeusza i Zacheusza, mm. (+ 303)

św. Grzegorza Cudotwórcy bpa (+ ok. 270)

św. Grzegorza bpa Tours (+ 594)

św. Hugona bpa (+ 1200)

błbł. Rocha Gonzalesa de Sancta Cruz, Alfonsa Rodrigueza, Jana del Castillo, mm. (+ 1628)



**Św. Elżbieta Węgierska, królowa (1207-1231)**. Córka Andrzeja II króla Węgier. Mając 14 lat poślubiła landgrafa Turynii, Ludwika IV. Z małżeństwa urodziło się troje dzieci. Mąż zmarł podczas wyprawy krzyżowej. Elżbieta, zgodnie z frankońskim prawem spadkowym opuściwszy Wartburg, zamieszkała w Marburgu, gdzie ufundowała szpital. W 1228 roku złożyła ślub wyrzeczenia się świata i przyjęła habit tercjarki św. Franciszka. Ostatnie lata spędziła w skrajnym ubóstwie, oddając się bez reszty chorym i biednym. W 4 lata po śmierci kanonizował ją Grzegorz IX.

Jest patronką elżbietanek, III zakonu św. Franciszka, Niemiec, Węgier. Jej imię przyjęło jako swoją nazwę kilka zgromadzeń zakonnych i dzieł katolickich.

W IKONOGRAFII św. Elżbieta przedstawiana jest w stroju królewskim.

Jej atrybutami są: chleb, kilka monet, róże, w które według legendy zamienił się chleb w chwili, gdy ukradkiem wynosząc go dla biednych natknęła się na męża, który z tego powodu robił jej często wyrzuty. różaniec.

# 18 Listopad

Karoliny Anieli Romana Odon

Bł. Karoliny Kózkówny, Dziewicy i Męczennicy (WO)

W diecezji rzeszowskiej patronki diecezji (WO) Św. Odo(n)a z Cluny, opat (ok. 878 - 942)

św. Filipiny Duchesne (+ 1852)

św. Hezychiusza żołnierza m. (+ IV w.)

św. Leonarda Kimury m. (+ 1619)

św. Orikulusa m. (+ V w.)

św. Romana m. (+ 303)

św. Tomasza mn. (+ 551).



**Bł. Karolina Kózkówna, dziewica, męczennica (1898-1914).** Urodziła się w podtarnowskiej wsi Wał-Ruda. Rodzice jej posiadali niewielkie gospodarstwo. Pracowała z nimi na roli. Była prostą, religijną dziewczyną. Zginęła na początku I wojny światowej. Carski żołnierz uprowadził ją przemocą, a gdy broniła się pragnąc zachować dziewictwo, bestialsko zamordował. Po kilku dniach znaleziono jej zmasakrowane zwłoki. Pochowano ją w parafialnym kościele we wsi Zabawa.

W 1987 roku Jan Paweł II beatyfikował Karolinę w Tarnowie.

W IKONOGRAFII Błogosławiona przedstawiana jest z palmą w ręce.

# 19 Listopad

Salomei Maksyma Seweryna Matyldy Mechtyldy Jakuba

Bł. Salomei, Dziewicy (WO)

św. Azasa żołnierza m. (+ IV w.)

św. Barlaama m. (+ 303)



bł. Jakuba Benfatti bpa (1332)  
śwśw. Fausta z Aleksandrii dk., Dionizego, mm. (+ III/IV w.)  
św. Kryspina bpa m. (+ III w.)  
św. Matyldy (Mechtyldy) dz.(+ 1298)



**Bł. Salomea, księżna, dziewica, zakonnica (1212-1268).** Była córką Leszka Białego i Grzymisławy, księżniczki ruskiej. Poślubiła księcia węgierskiego Kolomana. Żyła z nim w dziewiczym małżeństwie. W roku 1219 zasiadła z mężem na tronie halickim. Wkrótce potem, po klęsce z wojskami księcia nowogrodzkiego, Mścisława, zostali zmuszeni do rezygnacji z Halicza i udali się na Węgry. W 20 lat później Koloman zmarł na skutek ran odniesionych w bitwie z Tatarami. Po jego śmierci Salomea wróciła do Polski i w 1245 roku wstąpiła do klasztoru klarysek w Zawichoście koło Sandomierza. Ze względu na niebezpieczeństwo najazdu Tatarów jej brat, książę sandomierski i krakowski, Bolesław Wstydlawy ufundował i przeniósł klasztor do Skąty pod Krakowem. Księżna Salomea założyła przy nim miasto na prawie niemieckim. Kult Świętej aprobował Klemens X (1673). Jej relikwie spoczywają w klasztorze franciszkanów w Krakowie.

W IKONOGRAFII atrybutem bł. Salomei jest gwiazda uchodząca z jej ust w chwili śmierci.



**Św. Gelazy, papież.** Święty - uśmiechnięty... - śpiewają dzieci z zespołu "Arka Noego", także o wspomnianym dzisiaj przez Kościół - nomen omen - Gelazym I. Jego imię, brzmiące obecnie nieco ekscentrycznie, wywodzi się z języka greckiego, a oznacza człowieka uśmiechniętego. Nie wiadomo, czy miał rzeczywiście pogodne usposobienie, ale jest pewne, że był człowiekiem wielkiego miłosierdzia. Przeszedł jednak do historii jako autor modelowej regulacji stosunków pomiędzy władzą duchowną a świecką, czyli zasady rozdziału Kościoła od państwa. Od jego imienia zasada owa nazywana jest w dziejopisarstwie "równowagą gelazjańską". Tak, tak, zasada ta pochodzi z V w. po Chrystusie.

Był Afrykaninem, ale Rzymianinem z urodzenia; prawdopodobnie jego rodzina była w gronie kolonizatorów Czarnego Łądu. Po święceniach, jako młody kapłan, został zatrudniony na dworze papieskim, a potem papież Symplicjusz (468-483) uczynił z niego swojego sekretarza. Z kolei Feliks II (483-492) wyniósł go do godności osobistego doradcy, a po jego śmierci sam Gelazy zasiadł na tronie papieskim. Jego pontyfikat miał trwać zaledwie cztery lata, osiem miesięcy i trzy tygodnie, ale i tak został on uznany za jednego z najwybitniejszych papieży V wieku.

Przyszło mu bronić prymatu papieżstwa przed różnymi zagrożeniami: wpływami herezji ariańskiej, pelagiańskiej, manichejskiej i odradzaniem się kultów pogańskich, a także schizmą Akacjusza - patriarchy Konstantynopola, oraz próbą podporządkowania przez Bizancjum papieżstwa cesarstwu i rozluźnieniem dyscypliny kościelnej. o dziwo, zdołał zapanować nad wszystkim, zaprowadził w Kościele zmiany

prawodawstwa - stąd mówi się o "galezjańskim renesansie" - zwołał w Rzymie dwa synody w sprawach kościelnych i napisał wiele wspaniałych listów. Zmarł w 496 r., a spoczywa w bazylice św. Piotra.

## 20 Listopad

Rafała Anatola Feliksa Edmunda Fortunaty Darii Sędzimira

Św. Rafała Kalinowskiego, Kapłana (*WO*)

*W diecezji sosnowieckiej patrona diecezji (WO)*

św. Agapiusa m. (+ 306)

św. Bernwarda bpa (+ 1022)

św. Edmunda króla m. (+ 870)

śwśw. Eustachego, Tespezjusza, Anatola, mm. (+ IV w.)

św. Feliksa de Valois kpł. (+ 1212)

św. Grzegorza z Dekapolu (+ 842)

bł. Marii Kortuny Viti zk. (+ 1922)

św. Nersasa bpa (+ IV w.)

św. Sylwestra bpa (+ ok. 525)

św. Symplicjusza bpa (+ III w.)



**Józef Kalinowski** urodził się w 1835 roku w Wilnie. Ojciec był profesorem matematyki na Uniwersytecie Wileńskim. Po ukończeniu Instytutu Szlacheckiego (1843-1850) podjął studia w Instytucie Agronomicznym w Hory-Horkach koło Orszy. Zrezygnował z nich po dwu latach. Przeniósł się do Mikołajewskiej Szkoły Inżynierii Wojskowej w Petersburgu. Po jej ukończeniu (1855) został adiunktem matematyki oraz awansował do stopnia porucznika. Następnie pracował przy budowie kolei żelaznej Odessa - Kijów - Kursk. Z powodów zdrowotnych otrzymał zwolnienie z wojska w 1863 roku. Gdy wybuchło powstanie styczniowe, objął obowiązki naczelnika litewskiego Wydziału Wojny. Po upadku powstania został aresztowany i osadzony w więzieniu. W wyniku procesu skazano go na karę śmierci. W więzieniu otaczała go atmosfera świętości. Wskutek interwencji krewnych i przyjaciół, a także z obawy że po śmierci Polacy mogą uważać Józefa Kalinowskiego za męczennika i świętego, władze carskie zamieniły mu wyrok na dziesięcioletnią katorgę na Syberii. Po ciężkich robotach, zmianach kolejnych miejsc zsyłki oraz wielu przeżyciach Kalinowski powrócił do kraju w 1874 roku. Tutaj zaproponowano mu stanowisko wychowawcy Augusta (kandydata na ołtarze) - syna księcia Władysława Czartoryskiego. Opiekował się nim przez trzy lata. W 1877 roku Józef Kalinowski wstąpił do nowicjatu karmelitów w Grazu, przybierając imię Rafał. Po studiach filozoficznych i teologicznych otrzymał święcenia kapłańskie (1882). W kilka miesięcy później został przeorem klasztoru w Czernej, następnie w Wadowicach. Był spowiednikiem o wyjątkowych darach, nazwano go "ofiarą konfesjonau". Zmarł 15 listopada 1907 roku. Jego relikwie spoczywają w kościele karmelitów w Czernej. Beatyfikował go Jan Paweł II w 1983 roku, kanonizował w 1991. Patron oficerów i żołnierzy Orędownik w sprawach trudnych i beznadziejnych.

W IKONOGRAFII Święty przedstawiany jest podczas modlitwy w habicie karmelity.

## 21 Listopad

Janusza Konrada Albertyny Reginy Marii Gelazego

św. Alberta bpa Liège m. (+ 1192)

św. Gelazego I pp. (+ 496)

św. Heliodora m. (+ poł. II w.)

św. Kolumbana op. (+ 615)  
św. Rufusa (+ I w.)



Domenico Ghirlandaio,  
Ofiarowanie Maryi w świątyni

W dawnych czasach istniał wśród Żydów zwyczaj religijny polegający na tym, że dzieci nawet jeszcze nie narodzone ofiarowywano służbie Bożej. Dziecko, zanim ukończyło piąty rok życia, zabierano do świątyni w Jerozolimie i oddawano kapłanowi, który ofiarowywał je Panu; czasami dziecko pozostawało w świątyni dłużej, wychowywało się tam, uczyło służby dla sanktuarium: pomagało wykonywać szaty liturgiczne, asystowało przy nabożeństwach. Tradycja mówi nam, że Najświętsza Panna została ofiarowana Bogu przez swoich rodziców, św. Joachima i św. Annę, w świątyni, kiedy miała trzy lata. Zdarzenie to Kościół upamiętnia świętem Ofiarowania Najświętszej Maryi Panny. W niektórych wspólnotach religijnych święto to jest obchodzone szczególnie uroczyście. Od VI wieku święto to obchodzono w Jerozolimie. Na Zachodzie od czasów wypraw krzyżowych. Potwierdzone przez Sykstusa V (1585-1590) i Klemensa VIII (1592-1605).

---

"Śpiewaj Maryi każdego dnia, codziennie, śpiewaj, duszo moja, należne Jej pieśni. Sercem wypełnionym prawdziwą czią oddaj cześć świętom Jej i Jej czynom. Zagub się w pełnej zdumienia kontemplacji, uznaj Jej majestat i wielkość. Wzywaj Ją jako Matkę, wzywaj jako Dziewicę, Matkę szczęśliwą, Dziewicę błogosławioną". Dlaczego powtarzamy dziś słowa św. Bernarda z Cluny? Bo chcemy jak Maryja ofiarować się Bogu, mówiąc swe "tak" na wszystko, co Jego Opatrzność wpisała w nasze życie.

## 22 Listopad

Cecylii Stefana Marka Wszemiły Benigna  
Św. Cecylii, dziewicy i męczennicy (WO)  
śwśw. Filomena i Apfiasza, mm. (+ I w.)  
śwśw. Marka i Stefana, mm, (+ III/IV w.)  
św. Pragmacjusza bpa (+ 533)  
św. Salwatora Lilli zk. m. w Ziemi Świętej (+ 1894)



**Św. Cecylia, dziewica i męczennica (II-III w.).** Cecylia jest jedną z najświętszych męczennic Kościoła Rzymskiego. Według pochodzącego z V w. opisu jej męczeńskiej śmierci Cecylia była dobrze urodzoną Rzymianką. Przyszła na świat na początku III w. Była ponoć olśniewająco piękna. Według starej tradycji z miłości do Chrystusa złożyła ślub czystości, chociaż rodzice obiecali już jej rękę również dobrze urodzonemu poganinowi Walerianowi.

W przeddzień ślubu Cecylia opowiedziała mu o swym postanowieniu i o wierze chrześcijańskiej. Gdy Walerian chciał ujrzeć anioła, który miał stać na straży czystości Cecylii, ta odpowiedziała: "Ty nie znasz prawego Boga; dopóki nie przyjmiesz chrztu, nie będziesz go mógł ujrzeć". W ten sposób pozyskała Waleriana dla Chrystusa. Zaprowadziła go w tajemnicy do papieża św. Urbana I. Ten pouczył Waleriana o prawdach wiary i udzielił mu chrztu. Gdy wrócił do domu Cecylii, ujrzał ją zatopioną w modlitwie, a przy niej stojącego w jasności anioła, który w postaci młodzieńca trzymał w ręku dwa wieńce - z róż i lilii - które włożył na głowę Waleriana i Cecylii. Powiedział przy tym: "Te wieńce przez zachowanie czystości zachowajcie nietknięte, bom je wam od Boga przyniosł". Walerian przyprowadził do papieża także swego brata, Tyburcjusza. On również przyjął chrzest. Gdy wszedł do mieszkania Waleriana, uderzyła go przedziwna woń róż i lilii. Walerian wyjawiał mu znaczenie tego zapachu. Wkrótce potem wybuchło prześladowanie. Skazano na śmierć Waleriana i Tyburcjusza.

Kiedy namiestnik-sędzia, Almachiusz, dowiedział się, że Cecylia jest chrześcijanką i że zarówno własny majątek, jak i majątek Waleriana rozdała ubogim, kazał ją aresztować. Żołnierze, oczarowani jej pięknnością, błagali ją, by nie narażała swego młodego życia. Cecylia odpowiedziała jednak: "Nie lękajcie się spełnić nakazu, bowiem moją młodość doczesną zamienicie na wieczną młodość u mego oblubieńca, Chrystusa". Pod wpływem jej odpowiedzi miało nawrócić się 400 żołnierzy, których przyprowadziła do św. Urbana, by udzielił im chrztu.

Sędzia, urzeczony jej urodą, błagał ją również, by miała wzgląd na swoją młodość. Gdy Cecylia nie ustępowała, próbował zmusić ją do wyparcia się wiary stosując męki. Kazał zawiesić ją nad ogniem w łaźni i dusić ją parą. Cecylia zaś cudem Bożym zamiast duszącego dymu czuła orzeźwiający ją powiew wiatru. Rozgniewany namiestnik kazał ją wtedy ściąć mieczem. Kat wszakże na widok tak pięknej i młodej osoby nie miał odwagi jej zabić. Trzy razy ją uderzył, ale nie zdołał pozbawić jej życia. Płynącą z jej szyi krew zebrali ze czcigłównie chrześcijanie jako najcenniejszą relikwię. Po trzech dniach Cecylia oddała Bogu ducha. Ciało św. Cecylii,

w nienaruszonym stanie, w pozycji leżącej, lekko pochylone ku ziemi odkryto dopiero w 824 r. w katakumbach św. Kaliksta, a następnie na polecenie papieża św. Paschalisa I złożono w bazylice jej poświęconej na Zatybrzu. Bazylika ta stoi na miejscu, w którym Cecylia zamieszkała niegdyś ze swym mężem. Wybudowano ją w IV w. Imię św. Cecylii wymieniane jest w Kanonie rzymskim.

Jest patronką chórzystów, lutników, muzyków, organistów, zespołów wokalny-muzycznych.

W IKONOGRAFII św. Cecylia przedstawiana jest jako orantka. Późniejsze prezentacje ukazują ją w tunice z palmą męczeńską w dłoni. Czasami gra na organach.

Jej atrybutami są: anioł, instrumenty muzyczne - cytra, harfa, lutnia, organy, płonąca lampka, miecz, wieniec z białych i czerwonych róż - oznaczających jej niewinność i męczeństwo.

## 23 Listopad

Klemensa Adeli Protazego Romana Kolumbana Kolumba Michała Małgorzaty Felicity

Św. Klemensa I, Papieża i Męczennika (*WD*)

Św. Kolumbana, Opata (*WD*)

św. Amfilocha bpa (+ ok. 403)

św. Felicyty m. (+ III w.)

św. Grzegorza bpa (+ ok. 603), św. Lukrecji m. (+ IV/V w.)

bł. Michała Augustyna Pro zk. m. w Meksyku (+ 1927)

św. Syzyniusza m. (+ III/IV w.)

św. Trudona kpl. (+ 690)



**Św. Klemens I, papież, męczennik (+ 97).** Trzeci następca w Piotra, rządził Kościołem w latach 88-97. Według Tertuliana miał otrzymać święcenia kapłańskie z rąk Piotra Apostoła. Papież Klemens napisał list do chrzecijan w Koryncie. Dokument ten jest świadectwem znaczenia biskupa rzymskiego w I wieku. Tradycja podaje, że poniósł męczeńską śmierć. Imię Św. Klemensa wymieniane jest w Kanonie rzymskim.

Patron narodów słowiańskich, dzieci, górników, kamieniarzy, kapeluszników, marynarzy.

W IKONOGRAFII Św. Klemens przedstawiany jest w papieskim stroju pontyfikalnym.

Jego atrybutami są: Baranek Apokalipsy kotwica, którą uwiązano mu u szyi, księga, mały krzyż, paliusz.

## 24 Listopad

Flory Chryzogona Emmy Protazego Kolumana Andrzeja Marii  
Św. Andrzeja Dung-Lac, Kapłana i Towarzyszy Męczenników (*WO*)

Św. Flory, dziewicy i męczennicy (+ 851)

św. Aleksandra m. (+ IV w.)

św. Balsamona op. (+ 1232)

św. Chryzogona m. (+ III/IV w.)

św. Kolmana bpa (+ VI w.)

bł. Piotra Dumoulin Borie bpa m. (+ 1838)

św. Porcjana op. (+ ok. 532)

św. Protazego bpa (+ ok. 356)

św. Romana kpł. (+ 380)



**Święci męczennicy Andrzej Dung-Lac, prezbiter, i Towarzysze.** Pierwsi misjonarze, którzy przynieśli wiarę chrześcijańską do Wietnamu, przybyli tam w XVI w. Przez kolejne trzy stulecia chrześcijanie byli prześladowani za swoją wiarę. Wielu z nich poniosło śmierć męczeńską, zwłaszcza podczas panowania cesarza Minh-Manga w latach 1820-1840. Zginęło wtedy między 100 a 300 tysięcy wierzących. Stu siedemnastu męczenników z lat 1773-1862 Jan Paweł II kanonizował w Rzymie 18 czerwca 1988 r. (ich beatyfikacje odbywały się w czterech terminach pomiędzy 1900 i 1951 rokiem). Wśród nich jest 96 Wietnamczyków, 11 Hiszpanów i dziesięciu Francuzów; było to ośmiu biskupów i pięćdziesięciu kapłanów (w tym kilku dominikanów); pozostali to ludzie świeccy, w tym jedna kobieta - Agnieszka Le Thi Thanh, matka sześciorga dzieci. Ponieważ kanonizowani zamieszkiwali teren apostołatu Tonkin Wschodni (położony na wschód od rzeki Czerwonej), który papież Innocenty XIII powierzył dominikanom z Filipin, kiedyś też nazywano ich męczennikami z Tonkinu.

**Andrzej Dung-Lac**, który reprezentuje wietnamskich męczenników, urodził się jako Dung An Tran około 1795 r. w biednej, pogańskiej rodzinie na północy Wietnamu. W wieku 12 lat wraz z rodzicami, którzy poszukiwali pracy, przeniósł się do Hanoi. Tam spotkał katechetę, który zapewnił mu jedzenie i schronienie. Przez trzy lata uczył się od niego chrześcijańskiej wiary. Wkrótce przyjął chrzest i imię Andrzej. Nauczywszy się chińskiego i łaciny, sam został katechetą. Został wysłany także na studia teologiczne. 15 marca 1823 r. przyjął święcenia kapłańskie. Jako kapłan w parafii Ke-Dam nieustannie głosił słowo Boże. Często pościł, wiele czasu poświęcał na modlitwę. Dzięki jego przykładowi wielu tamtejszych mieszkańców przyjęło chrzest. W 1835 r. Andrzej Dung został aresztowany po raz pierwszy. Dzięki pieniądзом zebranych przez jego parafian został uwolniony. Żeby uniknąć prześladowań, zmienił swoje imię na Andrzej Lac i przeniósł się do innej prefektury, by tam kontynuować swą pracę misyjną. 10 listopada 1839 r. ponownie go aresztowano, tym razem wspólne z innym kapłanem, Piotrem Thi, którego odwiedził, by się u niego wyspowiadać. Obaj zostali zwolnieni z aresztu po wpłaceniu odpowiedniej kwoty. Okres wolności nie potrwał jednak długo. Po raz trzeci aresztowano ich po zaledwie kilkunastu dniach; trafili do Hanoi. Tam przeszli niezwykle tortury. Obaj zostali ścięci mieczem 21 grudnia 1839 r. Andrzej był w pierwszej grupie beatyfikowanych w 1900 r. męczenników wietnamskich.

**Tomasz Tran Van-Thieu** urodził się w 1820 roku w Trung-Quang. Był seminarzystą wietnamskim. Zniósł męźnie okrutne przymuszanie do odstępowania od wiary i straszne tortury. Zginął 21 września 1838 roku.

**Emanuel le Van-Phung** był mężnym katechetą wietnamskim, który odważył się dać schronienie katolickiemu kapłanowi ks. Piotrowi Doan Cong Qui. Odkryto to i obu zgładzono w Chan-doc 31 (lub 13) sierpnia 1859.

---

**Św. Flora, dziewica i męczennica (+851).** Pochodziła z Kordoby Jako chrześcijanka, ze swoją towarzyszką św. Marią, została ścięta przez Maurów.

## 25 Listopad

Marii Katarzyny Piotra Erazma Beatrycze Beaty Jakundy Elżbiety

Św. Katarzyny Aleksandryjskiej, dziewicy i męczennicy (*WD*)

Bł. Marii od Pana Jezusa Dobrego Pasterza (Franciszki Siedliskiej), Dziewicy (*WD*)

bł. Beatryczy z Ornacieu zk. (+ 1303)

bł. Elżbiety "Dobrej" tercjarki (+ 1420)

bł. Humilisa zk. (+ 1637)

św. Merkuriusza żołnierza m. (+ poł. III w.)

św. Mojżesza kpł. m. (+ 251)



**Franciszka Siedliska** urodziła się 12 grudnia 1842 roku w ziemiańskiej rodzinie, w Roszkowskiej Woli koło Rawy Mazowieckiej. Ciężka choroba wypełniła jej lata dzieciństwa. Otrzymała staranne i solidne wychowanie w domu. Nieśmiała, łagodna, ciągle cierpiąca, pragnęła wstąpić do klasztoru, jednak sprzeciw ojca opóźnił tę decyzję. Zakonnica została dopiero w 1870 roku. Najpierw jako tercjarka franciszkańska, potem jako twórczyni i organizatorka nowego zgromadzenia zakonnego Najświętszej Rodziny z Nazaretu - nazaretanek (1873). Przyjęła imię: Maria od Pana Jezusa Dobrego Pasterza. Zgromadzenie podjęło pracę w szkołach, sierocińcach, ochronkach, internatach - w Rzymie, Stanach Zjednoczonych, Paryżu, Londynie, Krakowie, Częstochowie, Lwowie.

Zmarła 21 listopada 1902 roku w Rzymie.

Beatyfikował ją Jan Paweł II w 1989 roku.

## 26 Listopad

Leonarda Alpiusza Konrada Delfiny Sylwestra Opata Leona

Św. Leonarda z Porto Maurizio (1676 - 1751)

św. Alpiusza bpa (+ 430)

św. Basola (+ VII w.)

św. Bellina bpa Padwy m. (+ 1147)

bł. Delfiny dz. (+ 1358)

śwśw. Fileasza, Hezychiusza, Pachomiusza i Teodora, bpów, Fausta kpł., Didiusa i Ammoniusa, mm. (+ IV w.)

św. Konrada bpa (+ 975)

św. Marcelego kpł. m. (+ 347)

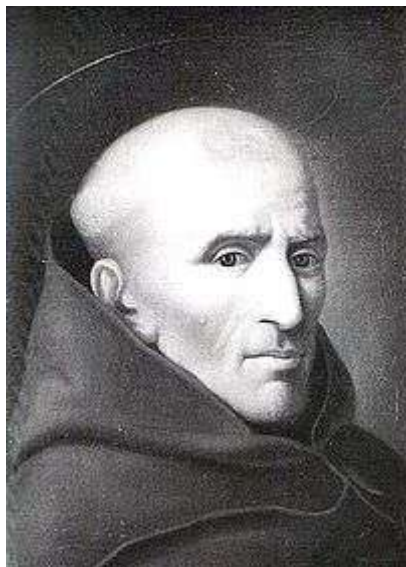
św. Nikona mn. (+ 998)

św. Piotra bpa Aleksandrii m. (+ 311)

św. Styliana ps. (+ ok. 610)

św. Sylwestra op. (+ 1267)

św. Syrycjusza pp. (+ 399)



**Św. Leonard z Porto Maurizio (1676- 1751).** Piotr Hieronim Casanuova urodził się w małym porcie nad morzem Liguryjskim. Ojciec był właścicielem statku. Matka osierociła go, kiedy miał 2 lata. Podczas studiów w Rzymie wstąpił do reformatów, przyjmując imię zakonne Leonard. W 1703 roku został kapłanem. Wkrótce potem zapadł na ciężką chorobę. Swoje uzdrowienie przypisywał wstawiennictwu NMP. Leonard przez 43 lata głosił misje ludowe na terenie Italii, zyskując tytuł "apostola Włoch". Rozpowszechnił nabożeństwo Drogi Krzyżowej. Stacje Męki Pańskiej erygował w prawie sześciuset kościołach, między innymi w Koloseum rzymskim. Sterany wyczerpującą pracą misjonarską, zmarł w Rzymie 26 listopada 1751 roku. Beatyfikowany w 1795 roku, kanonizowany w 1867. Pius XI ogłosił go patronem misji ludowych.

W IKONOGRAFII atrybutem św. Leonarda jest chorągiew i księga.

## 27 Listopad

Wirgiliusza Maksyma Waleriana Franciszka Józefa Blanki Stojgniewa

Św. Wirgiliusza (Fergala), biskupa (+ 784)

śwśw. Akacjusza kpł., Hirenarcha, mm. (+ ok. 500)

bł. Bernardyna z Fossa zk. i kpł. (+ 1503)

św. Jakuba m. w Persji (+ ok. 420)

św. Maksyma bpa w Riez (+ 460)

św. Waleriana bpa (+ 388)

**Św. Wirgiliusz (Fergal), biskup (+784).** Urodził się w Irlandii. Około 743 roku przybył do Salzburga. W dwa lata później został opatem klasztoru św. Piotra, a tym samym zarządcą diecezji. Sakrę biskupią przyjął w roku 755. W Salzburgu wybudował nową katedrę. Wysyłał misjonarzy do Karyntii (płd. Austria), stając się apostołem



tego kraju.

Kanonizował go Grzegorz IX (1233).

## 28 Listopad

Stefana Zdzisława Lesława Blanki Natalii Rufina Grzegorza Jakuba

Św. Stefana Młodszeo, męczennika (713 - 764)

śwśw. Bazylego mn., Piotra mn., Andrzeja mn., mm. (+ 764)

św. Jakuba z Marchii kpł. zk. (+ 1476)

św. Jakuba Thompsona m. w Anglii (+ 1582)

śwśw. Papiniana, Mansweta, Waleriana, Urbana, Krescensa, Eustachego, Kreskoniusa, Krescencjana, Feliksa, Hortulana, Florencjana, bpów, mm. (+ V w.)

św. Rufusa m. (+ III/IV w.)

św. Sostenesa (+ I w.)

**Św. Stefan Młodszy, męczennik, (713-764).** Pochodził z Konstantynopola. W młodym wieku podjął życie mnicha. Był igumenem mnichów na górze św. Auksencjusza. Zrzekł się jednak tej godności i podjął życie pustelnika. Podczas sporów o cześć świętych obrazów opowiedział się po stronie obrońców dotychczasowego kultu. Tym samym naraził się na prześladowanie cesarza Konstantyna V. W czerwcu 762 roku zażądano od niego podpisania dokumentów nielegalnego synodu konstantynopolskiego, potępiającego oddawanie czci obrazom. Gdy odmówił, zamknięto go w klasztorze, następnie zesłano na jedną z wyseppek na morzu Marmara. Po pewnym czasie wtrącono go do więzienia w Konstantynopolu, gdzie z tych samych powodów przebywało już 300 mnichów. Dotkliwie pobity, wkrótce zmarł.

## 29 Listopad

Marii Saturnina Filomeny Błażeja Fryderyka Darii

Bł. Marii Klementyny Anuarity Nengapety (+ 1965)

błbł. Dionizego zk., Redempta zk., mm. na Sumatrze (+ 1638)

św. Filemona m. (+ ok. 275)

bł. Franciszka Antoniego Fasani kpł. zk. (+ 1742)

św. Paramona m. (+ 250)

św. Radboda bpa (+ 917)

św. Saturnina bpa Tuluzy i m. (+ 250)

śwśw. Syzyniusza dk. i Saturnina, mm. (+ pocz. IV w.)



**Bł. Maria Klementyna Anuarita Nengapeta (+1965).** Młoda czarna zakonnica ze zgromadzenia Najświętszej Rodziny. Zginęła broniąc swej czystości, gdy przybyła odwiedzić siostry, które były wtedy deportowane w Zairze.

Jan Paweł II beatyfikował ją w Kinszasie w 1985 roku.

## 30 Listopad

Andrzeja Konstantego Justyny Konstantyna Fryderyka Zbysławy Kutberta

Św. ANDRZEJA APOSTOŁA (*Święto*)

*W archidiecezji warmińskiej - głównego patrona (UROCZYSTOŚĆ)*

bł. Fryderyka brata zk. (+ 1329)

św. Konstancjusza (+ ok. 418)

św. Kutberta Mayne m. w Anglii (+ 1577)

św. Trojana bpa (+ 550)

św. Zozyma (+ ok. 550)



**Św. Andrzej Apostoł (+ ok. 70)** pochodził z Betsaidy. Brat św. Piotra. Rybak. Początkowo był uczniem Jana Chrzciciela. Pod jego wpływem poszedł za Chrystusem, gdy Ten przyjmował chrzest w Jordanie. Pierwszy powołany przez Jezusa na apostoła. Przez cały okres publicznej działalności Pana Jezusa należał do Jego najbliższego otoczenia. W ich domu w Kafarnaum Chrystus niejednokrotnie się zatrzymywał. Był świadkiem cudu w Kanie ([J 1,40 - 2,12](#)), cudownego rozmnożenia chleba ([J 6,8 mn](#)). Pośredniczył między Mistrzem a poganami ([J 12,21 nn](#)). Po Zesłaniu Ducha Świętego według apokryfów Andrzej Apostoł miał pracować w Poncie i Bitynii (dzisiaj zachodnia Turcja) oraz w Tracji (Bułgaria), Scytii (dolny bieg Dunaju) i Grecji. Tam też 30 listopada 70 roku w Patras, przeżegnawszy zebranych wyznawców został ukrzyżowany głową w dół na krzyżu w kształcie litery X.

Jest patronem prawosławia, Słowian (szczególnie obrządków wschodnich), archidiecezji warmińskiej, Austrii, Bułgarii, Burgundii, Grecji, Hiszpanii, Holandii, Niemiec, Rosji, Sycylii, Szkocji, szeregu miast, m. in. Bordeaux, Brescii, Brugii, Hanoweru, Neapolu, Rawenny oraz małżeństw podróżujących, rybaków rycerzy woźniów rzeźników. Orędownik zakochanych, wspomaga w sprawach matrymonialnych i wyprasaniu potomstwa.

W IKONOGRAFII Św. Andrzej Apostoł przedstawiany jest jako starszy mężczyzna o gęstych, siwych włosach i krzaczastej, krótkiej brodzie. Jako apostoł nosi długi płaszcz. Czasami ukazywany jako rybak w krótkiej tunice. Powracającą sceną w sztuce religijnej jest chwila jego ukrzyżowania.

Atrybutami Świętego są: "krzyż św. Andrzeja" w kształcie X, księga, ryba, sieć.

